

1) Τὰ εἶδη τῆς τάξεως τῶν ἀραχνῶν (arachnoides), ἡ δὲ (α) Αἱ τῶν ἀρχαίων ὑφαίνουσαι οἰκισαὶ ἀράχνη ἢ tagenaria ἢ agelena τοῦ γένους lycosa καὶ τὸ phalangium parietinum κοιν. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. φ. Σάντ. Τραπ.): Τ' ἀράχνας τὸ παννὶν Τραπ. || Παροιμ. Βγάλε τὴν ἀράχνη ἀπὸ τοῦ σπίτι σου γιὰ νὰ μὴ σὲ βάλῃ ἐκείνη ἔξω (ἐπὶ τοῦ ἀδιαφοροῦντος διὰ τὰ ἴδια συμπεριφέροντα καὶ βλαπτομένου) ἸΒενιζέλ. Παροιμ.² 41,39. ἀράχνη ἦσυχᾶ ἦσυχᾶ ἀπλώνει τὰ παννὰ τῆς αὐτόθ. 93,19. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνυφαντάκος. (β) Αἱ μὴ ὑφαίνουσαι ἀράχνη τῶν ἀγρῶν, ὡς ἡ attus scenicus καὶ galeodus arachnoides καὶ τὸ phalangium crista πολλαχ. Συνών. ὄφθαλμος, ρωγαλίδα, ρώγαλος, ρωγιά, σφαλλάγγι, ἀντισαρος. β) Μετων. λεπτοφυῆς, ἰσχνὸς Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης, ἀράχνιον, συνήθως κατὰ πλῆθ. κοιν.: Γέμισαν οἱ τοῖχοι ἀράχνες. Σπίτι γεμάτο ἀπὸ ἀράχνες κοιν. Νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ πιάσῃ ἀράχνες τὸ σπίτι του! (νὰ ἐρημωθῇ! Ἀρά) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) || Φρ. Ἐπιάσε ἀράχνες (ἐπὶ πράγματος μὴ χρησιμοποιομένου) σὴνθ. || Ἄσμ.

Ὁ Ἐρωτας ἀνυφαντὴς μὲ πανουργιὰ ἐγίνη, ἀράχνη ἔστησε ψηλὰ καὶ πιάστηκα σ' ἐκείνη Πελοπν. (Ἀργ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνυφανταρεῖς 3, ἔτι δὲ ἀραχνάδα 1, ἀραχνιά (I) 1, ἀράχνιασμα 2, ἀραχνοπάννι, ἀραχνοῦδᾶσμαν. 3) Εὐρὺς Στερελλ. (Παρνασσ.): Ἐπιάσι ῥάχλα τοῦ τυρί-τοῦ ψουμὶ κττ. Συνών. ἀραχνάδα 2, μούχλα. 4) Ἡ αἰθάλη τῆς καπνοδόχου Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀραχνιά (I) 2, καπνιά. 5) Καπνὸς Κρήτ.: Φρ. Ἀρανὸς ἐγίνηκε (ἐγίνεν ἀφαντος). || Ἄσμ. Ἀρανὸς ἐγενήκανε οἱ κωπελλίς γιὰ μένα καὶ δὲ θωροῦ δὲ γράμματα ἀπὸ ἡμῶν μαθημένα. [*]

ἀραχνιά ἢ, (I) Θεσσ. (Ζαγορ.) Ἰων. (Κρήν.) Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Δημητσάν.) Τήν. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ῥαχνιά Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. Σκοπ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἰστός τῆς ἀράχνης ἔνθ' ἄν.: Γέμισε τὸ σπίτι μας ῥαχνιές Σαρεκκλ. || Φρ. Δὲν ἔκαμε ἀραχνιά (δὲν ἔκαμε τίποτε. Ἡ μεταφ. ἐκ τῆς μεγάλης λεπτότητος τοῦ μόλις ὄρατοῦ ἰστοῦ τῆς ἀράχνης) Τήν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀράχνη 2.

2) Αἰθάλη Θράκ. (Σκοπ.): Κόλλ'σε ἡ ῥαχνιά τῆς ἀφ-τρίας. Συνών. ἀράχνη 4, καπνιά.

ἀραχνιά ἢ, (II) Μακεδ. Μύκ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. ῥαχνιά Μακεδ. (Καστορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραχνος.

1) Δυστυχία, συμφορὰ ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἀραχνιά μου καὶ σκοτεινιά μου! (ἐπὶ μεγάλῃς συμφορᾷς) Ἀρκαδ. Τὸν φω-τίζει ἡ ἀραχνιά του (τὸν ἐξωθεῖ ἡ δυστυχία του νὰ κάμῃ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο) Μύκ. Συνών. συμφορὰ. 2) Πενία Μακεδ. (Καστορ.): Ἄσμ.

Κοίταξε τὰ παρτάλια σου | ψῖχα καὶ τὴ ῥαχνιά σου. Συνών. φτώχεια.

ἀραχνιάζω κοιν. ἀραχνιάζου βόρ. ιδιώμ. ἀραχνιάζω Πελοπν. (Ἡλ.) ἀραχλιάζω Αἰγιν. Θεσσ. (Βόλ.) Πελοπν. (Κυνουρ. Λάστ. Τριφυλ.) κ.ά. ἀραχλιάζου Σάμ. ῥαχνιάζω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κωνπλ. Χίος κ.ά. ῥαχνιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Στρόπον.) Ἡπ. (Τζουμέρκ.) Μακεδ. (Νιγρίτ. Σιάτ.) Σάμ. ῥαχλιάζω Πελοπν. (Γορτυν.) ῥαχλιάζου Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Ἡπ. Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Παρνασσ.) κ.ά. ἀραχνιά Κρήτ. Μέσ. ἀραχνιάζομαι Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀράχνη. Περί τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ περισπωμένου τύπ. ἀραχνιά παρὰ τὸ ἀραχνιάζω ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,272 κέξ.

Α) Ἀμτβ. 1) Πληροῦμαι ἀραχνίων κοιν.: Σὰν δὲν παστρεύῃς τοὺς τοίχους ἀραχνιάζου. Ἀράχνιασε τὸ σπίτι. Ἡ γωνιά εἶν' ἀραχνιασμένη κοιν. *Γαμήλια στέφανα . . . σκονισμένα, ἀραχνιασμένα, ὡς πένθιμα σύμβολα διαζευ-χθέντος ἀνδρογύνου» ΑΜωραϊτίδ. Διηγ. 3,18 || Παροιμ. Ἐρ'μα τὰ ῥοις, ἀραχνιασμένα ἄφ'οι τα (μὴ κίνει τὰ κακὰ καλῶς κείμενα) Λέσβ. || Ἄσμ.

Τρεῖς χρόνους τὴν πολέμου στερᾶς καὶ τοῦ πελάγους κ' οἱ πόρτες το' ἀραχνιασάνε καὶ τὰ κλειδιά σκουριὰν Κρήτ.

Καὶ κάνει τὰ σοκάκια καὶ χορθιοῦσι, τὰ δόλια παραθύρια καὶ ἀραχνιοῦσι (χορθιοῦσι=χορταριάζου, βγάζου, χόρτα) αὐτόθ.

Ὁ νοῦς μου πάλι σήμερα δὲν εἶναι μετὰ μένα, μόν' εἶναι μέσ' ὅς τὰ σκοτεινὰ καὶ μέσ' ὅς τ' ἀραχνιασμένα Ἰων. (Κάτω Παναγ. Κρήν.)

Καλὴ μέρα ὅς τοῦ σπίτι σου τοῦ χαμηλουχτισμένου, ποῦ εἶν' ἀπέξου πράσινου καὶ μέσα ῥαχλιασμένου Σάμ.

Πῶς θὰ μὲ βάλουνε ὅς τὴ γῆ, ὅς ἀραχνιασμένον Ἀδῆ! (πβ. Ὁμ. κ 512 καὶ ψ 322 *Αἶδεω δόμον . . . εὐρῶεντα) Κρήτ.

Ἀ δὰς ὅς τὴ Κρήτη, Κρητικεῖα, νὰ ἔχῃς ἐσὺ τὸ κρῖμα, γιὰτὶ θελὰ ῥθης νὰ μὲ βρῇς σ' ἀραχλιασμένο μνημα (ὡς ὁ Ἀδῆς οὕτω καὶ πάντα τὰ πρὸς αὐτὸν σχέσιν ἔχοντα μέρη, οἷον τάφος, μνημα, πλάκα τοῦ τάφου, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸ τὸ χῶμα τοῦ τάφου ὀνομάζονται ἐν τῇ δημοτικῇ ποιήσει ἀραχνιασμένα) Τριφυλ.

Μέσα ὅς τὴ γῆ ὅς τ' ἀραχνιασμένο μνημα Κρήτ.

Μένα μὲ λένε μαύρη γῆς καὶ ἀραχλιασμένη πλάκα ποῦ τρώ' τὲς νῆες, ποῦ τρώ' τοὺς νηούς, ποῦ τρώ' τὰ παλ- [ληκάρια

Κυνουρ.

Ἐγὼ εἶμαι ὁ γιὸς τῆς μαύρης γῆς τῆς ῥαχνιασμένης πέτρας Ἡπ. (Τζουμέρκ.)

Τ' ἀκούς ἰού, μαρ' μαύρη γῆ καὶ ἀραχνιασμένου χῶμα; Μακεδ. (Δεσπότ.)

Ἐτσι κ' ἐμὲ ἡ καρδοῦλλα μου μαυρίζει καὶ ἀραχνιάζει (ἐπὶ ἡθικῆς στενοχωρίας, ἐπὶ λύπῃς) Λευκ.

Ἀράχνιασ' ἡ καρδοῦλλα μου σὰν τοῦ Μαρτιοῦ τὸ χιόνι Πελοπν. (Βαμβακ.) — Ποίημ.

. . . Ἀραχνιασμέν' ἡ λύρα, ποῦ μοῦ 'ταν ἀδερφοποιτὴ καὶ ὁποῦ μ' ἐμέ' ὅς τὴ φτέρη ἀγκαλῆσμένη ἐπλάγαζε, τώρα θὰ μείνῃ στεῖρα καὶ ὅς τ' ἄψυχο κουφάρι τῆς θανά βογγάη τ' ἀγέρι

ΑΒαλαωρ. Ἔργα, 3,183. Συνών. φρ. γεμίζω - πιάνω ἀράχνης. β) Ἐρημοῦμαι, κατερείπομαι, καταστρέφομαι πολλαχ.: Τὸ σπίτι τοῦ δεῖνα ἀράχνιασε Τριφυλ. Νὰ μοῦ τ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς ν' ἀραχνιάσῃ τὸ σπίτι σου! (ἀρά) Κρήτ.

γ) Μεταφ. ἐγκαταλείπομαι ὑπὸ πάντων, καταντῶ εἰς ἀθλιότητα, δυστυχῶ πολλαχ.: Φρ. Ἐ, ν' ἀραχνιασῇς! (ἀρά) Κρήτ. Ἐ, τὸν ἀραχνιασμένο! αὐτόθ. || Παροιμ.

Ὅποιος τὸν ὕπνο ἀγαπᾷ καὶ τὴν κρασοκανάτα γλήγορα τὰ στερίζεται τ' ἀραχλιασμένα νῆατα (τ. ἔ. τὰ νῆατα, τὰ ὅποια δυστυχῶν δὲν δύναται νὰ χαρῇ) Αἰγιν. || Ἄσμ.

Σπέρουν, θερίζουν τὸν καρπὸ τσαὶ μέν' ὁ κάμπος μαῦρος, ἔτσι το' ἐμένα μ' ἄφησε μαύρη τοῖ ἀραχνιασμένη

Ἰος Ἀράχνιασαν τὰ νῆατα του τὰ κοντυλογραμμένα

